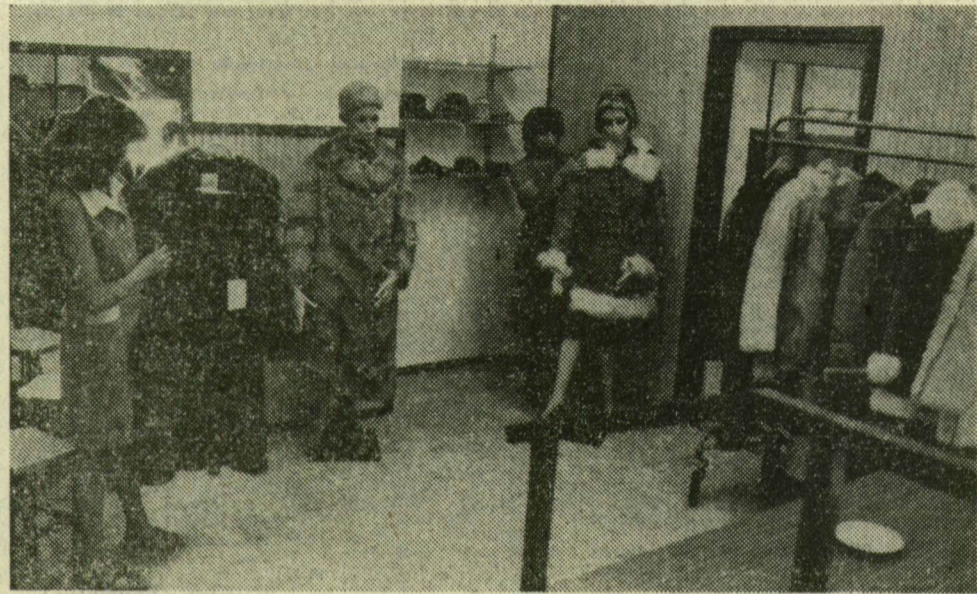

Nyitás: ma délelőtt Új mintabolt a Pannóniánál

A Pannónia Szőrmekikészítő, Konfekció és Kereskedelmi Vállalat közeljövőben három mintabolt megnyitását tervezi. Ezek közül az elsőt ma délelőtt 10 órakor nyitják meg a szegedi gyár földszintjén, az Attila utcában.

A vásárlókat négy millió forint értékű áruval várják. Közel negyvenféle szabásban és fazonként 3-4-féle színben kínálnak női és férfibundákat irhából, nercből és

panofixból. Az árakészlet jelentős része egyedi darabokból áll. Először belkereskedelmi forgalomban itt kínálnak női dzsekiket irhából. Egészen bizonyos, hogy slágercikk lesz a 1300 forintos női irhamellény. Meglepően alacsony a férfirhasapka ára: 316 forint. Igérik, az olcsóbb és a keresettebb cikkek közül is mindig lesz eleendő. A szegedi gyárban készült termékekből akár

azonnal feltölthetők a csökkenő készletek, de Csepelről és Kunszentmártonból is kéthárom napon belül megérkeznek az utánrendelés.

Kedden, csütörtökön és pénteken 10-17, szerdán 8-17, szombaton pedig 8-14 óráig tartanak nyitva. Ha a vásárlók igénylik, vasárnap délelőtt sem marad zárva a bolt. Somogyi Károlyné felvételre a nyitás előtti utolsó órákban készült.

Szovjet delegáció a csongrádi Mirközben

A testvérmegyei kapcsolatok keretében tegnap, csütörtökön az odesszai Hűtőgépgyár delegációja — melyet Antonjenko Grigorij Szemjonovics vezérigazgató vezet — tapasztalatcserére érkezett a Mirköz Diesel és Hűtőtechnikai Szövetkezet csongrádi gyáregységébe.

A szovjet vendégeket Pap István párttitkár tájékoztatta a hűtőgépeket gyártó üzemegység legfontosabb feladatairól. Hangsúlyozta, hogy termelésük mintegy 60

százalékát exportálják, elsősorban a KGST-országokba.

A találkozó legfontosabb célja, hogy feltárják a két üzem gazdasági és egyéb együttműködési lehetőségeit.

A delegáció tagjai látogatásuk során nemcsak a hűtőgépek gyártási folyamatát ismerik meg, hanem Csongrád és a megyeszékhöz nevezetességeit is, s a csongrádi gyár dolgozóival hétfőn délelőtt munkaszerűen találkoznak.

Megújuló munkaverseny

A köz érdekében

A Szegedi Állami Gazdaság 22 szocialista brigádjában több mint 350-en dolgoznak. Valamennyien csatlakoztak a felszabadulási és jubileumi munkaversenyhez. Elhatározták, hogy növelik a jövedelmüket. Több, minden piacon értékesíthető terméket állítanak elő, takarékoskodnak az anyagokkal és az energiákkal, az eddiginél is jobban használják ki a munkaidőt, újítanak, s ahol lehet, javítják a műszaki színvonalat is.

A halászosok azt vállalták, hogy 1700 tonnával több hal kerülhet a boltokba, 70 tonnányival pedig a pontyivadékok értékesítési körét növelik. Úgy gondolják, hogy az ágazat pénzügyi tervét teljesíteni tudják.

A szarvasmarha-tenyésztők vállalták: 13 ezer 110 hektoliter tejet szállítanak úgy, hogy közben csökkentik az abrakfelhasználást.

A sertéstartók azt ígérték meg, hogy 12 ezer 400 darabbal növelik az állományt. Ez gyakorlatilag azt jelenti, hogy 1073 tonnával több lesz a vágó sertések súlya. Ők is vállalták, hogy takarékoskodnak — a többlettermelés ellenére is — a takarmánnyal.

A szőlőtermesztők 30 hektáron telepítenek új szőlőtáblát, 60 hektáron új táberendezést készítenek, 37 hektárnyi területen pedig elvégzik a komplex meliorációs munkálatokat. Az anyagköltséget 5 százalékkal csökkentik. Nem kis dolog!

A növénytermesztők elsőrendű feladata, hogy jó minőségben termeljék meg az abrak- és tömegtakarmányokat. Teljesíteni fogják feladataikat — ígérték. Minden növénykultúra természetében élénk a tervezett hozamokat.

Az úgynevezett kiszolgáló ágazatok, a szállítók, a javítóműhely dolgozói, az építő és karbantartó részlegek munkásai azt vállalták, hogy miattuk nem lesz fennakadás a Szegedi Állami Gazdaság dolgaiban.

A vállalatok összértéke meghaladja a 200 millió forintot. S ha minden úgy sikerül, ahogy tervezik, a gazdaság éves nyeresége meghaladja a 21 milliót.

A termelési feladatokon túl igen nagy jelentőségűek a brigádok társadalmi vállalásai is. Ez sok-sok óra társadalmi munkát jelent az iskolák és az óvodák javára.

Az MNB hitelfelvétele

A Nemzetközi Újjáépítési és Fejlesztési Bank (Világbank) társfinanszírozásában a Magyar Nemzeti Bank 385 millió US dolláros hitel felvételéről írt alá megállapodást csütörtökön Budapesten az Arab Banking Corporation, Bahrein; az Industrial Bank of Japan, Tokió; a Manufacturers Hannover, New York; valamint a Standard Chartered Bank, London pénzügyesek által vezetett bankcsoporttal. A hitel exportfejlesztési és szénhidrogén-programunk megvalósítását segíti elő.

Ugyancsak ezt a célt szolgálja a 23 milliárd japán yen (körülbelül 100 millió US dollár) összegű, szintén a Világbank részvételével megszervezett hitel, amelynek megállapodását július 25-én írják alá Tokióban. E hitel szervezői az Industrial Bank of Japan, Tokió és a Dai-ichi Kangyo Bank, Tokió.

A dollárhitel tíz év alatt kell visszafizetni, négy év törlesztésmentes idővel. A hitelnújításban a szervező csoportot és a Világbankot is beleértve 60 bank vesz részt a világ szinte valamennyi jelentős pénzügyi régiójából.

A Yen-hitelt 12 év alatt kell visszafizetni, öt év törlesztésmentes idővel. E hitelűzemelésben a Világbank mellett részt vett 35 japán bank és biztosító intézet. (MTI)

Új szálloda Vásárhelyen

1983 decemberében úgy szöjt a fáma, hogy a Székelykutás és Vidéke Takarékszövetkezet ingatlan vásárol és szállodát épít — mondta megnyitójában Ocskó Imre, a MESZÖV elnöke. A hír igaznak bizonyult. Felépült Vásárhelyen, a Szeremlei u. 7. szám alatt a Magyar Szövetkezeti Mozgalom első szállodája Paragi Imre tervei alapján. A 6 millió forintos beruházáshoz a szövetkezeti tagok részjegyekkel, több mint 4 millió forinttal járultak. És most, július 19-én délután meg-

nyitotta kapuját a Hotel Fáma.

A kétszintes szállodát egy belső udvaros régi házból „varázsolták”. A 19 szoba a földszinten és az emeleten 50 ágyval, izléses berendezéssel, kényelmes pihenési lehetőséggel várja a vendégeket, akik közül az első már a nyitáskor megérkeztek. Van társalgó és nyitott terasz. A másodosztályon üzemelő ételbár kizárólag a szállóvendégeknek, a reggeli és esti étkezéseket teszi lehetővé,

Hegymenet

Megfigyeltem s meglestem; kétféle lélek él mibennünk. Az egyik panaszkodik és berzenkedik böbeszédűen. Azt mondja, azt magyarázza: ez azért már mégis csak sok, minden héten valami ár-emelés, valami új adózási formáció, a bérek meg csak cammognak utána... Ezt már nem lehet elviselni, ezt már senki sem tudja megmagyarázni! A másik meg, bár szegvöllösen és szerényen, s inkább csak suttogva szólal meg gvöngébb pillanatainkban, s lakonikusan, tán kicsit dadogva is adia elő: azért csak rosszabb sose legyen!

Olcsó mulatság két szélsőség között igazságot tenni. Azért is túlonúl egyszerű volna ilven vállalkozás, mert jelen esetben a két közhelynek majdnem azonos a realitása. A szocialista építésnek látszólag sohasem voltak a jelenleginél nehezebb pillanatai — de sohasem voltak ilven magas rendű gondolai. A két kifakadás közül ugyan melyik az igazabb? Magam is látom a statisztika „vergődéseit”, hogyan is mutasson ki valami lendületet, amikor fél százalékokért nyögdecselek, kapaszzkodok. Ismerem bizonyos néprétegek jogos panaszait és fáradt legyintéseit. A politika is komolyan és reálisan számol bizonyos kiújlult gondokkal és egyenlenségekkel. De az is igaz, hogy a hétköznapi belátás közhelelvé váltak a népgazdaság gondolai. Tán még az elemista is tudja, hogy az utóbbi évtized meglehetősen szigorú volt hozzánk, hiszen a körülmények csöppet sem hízelgettek a magyar népgazdaságnak. Mind nehezebb a nemzetközi piacon eladni, a csereárványok rendre a rovásunkra változtak, drágán termelünk, és szuszogunk-lihegünk a nemzetközi gazdasági mézőnyben. Ráadásul semmiféle prognózis nem ígér valami könnyebb sétat.

A küzdelem jött ránk, a gazdasági birkózás, s nem a feilődés lendületének megszokott nagy százalékai. Lehet hibáztatni vagy bírálni, aki valamikor arról beszélt és rajzolt távlatokat, hogy néhány lendülettel sohasem látott anvagi magaslatokba emelkedik a mi társadalmunk, szinte magamagától, saját fölényétől — mindenestre kiderült: hegymenetbe értünk! Nem mintha eddig könnyű lett volna. Am ahonnan mi elindultunk, oda visszanezni maga is széidit! S aránylag nagy léptekkel jöttünk fölfelé: hárommillió koldus országa, félfeudális társadalmi viszonyok, súlyos háborús veszteségek után olvan dolgok történtek ebben az országban, amelyek minden korábbi reményünket is túlhaladták.

Dehozvis akarom én lebecsülni azokat a társadalmi hőrukkokat, amelyek nemzetünket a történelmi mélységekből kiragadták. Am nagyon jól tudom, hogy a forradalom első lendületei után mindig és minden társadalomban elkövetkezett a minőség küzdelme. Nincs éhes szájj, ruhátlan test, munkáért sóhajtó kar; nincs földért zendülő paraszt és fizetett állásért kérvényező értelmiségi... De van még most is összkomfortos lakásért küzdő-gvűit család, társadalmi gondoskodást áhító öreg, kisművelő, van anvagi gondokkal birkózó veterán és sikeres fiatal üzletember. Látok gangos Mercedeseket és öreg bicikliket, presztízsfogyasztást és kimért háztartást, látok kispolgári pöffeszkedést és anvagi alázatot.

Tessék fölháborodni egviken, elszomorodni a másikon, életünk realitása mind-egvik. Szélsőségeken pedig nem mérhető semmi. A szélsőségek a statisztika töredé-

kei. Nekem nem ellenszenves az a téesszelnök, aki Mercedeszel szaladgál, ha szövetkezetének tagjai is elérhetnek egy Ladát: nem irigylem azt a vezérigazgatót, aki összehozott egy villát, ha vállalatának dolgozói becsületesen, korunk és társadalmunk átlagszínvonalán laknak: magasan értékelem azt a tudóst, aki érdemben hozzájárul nemzeti boldogulásunkhoz, s nem sajnálom tőle, ha a Kanári-szigeteken üdül. Percig sem hiszem, hogy mértékadó lehet az én privát megítésem, de a közboldoguláshoz való hozzájárulásnál mi lehetne társadalmunk számára is fontosabb?

A társadalmi fölkapaszzkodás, szerényebben és időszerűbben a társadalmi megkapaszzkodás hétköznapi élet. Hiszem, hogy a szocialista építés természetes lendülete korántsem merült ki, de még bizonyosabb vagyok abban, hogy a kollektív és az egvieni ambíciók tiszteletének összhangjára sohasem volt olyan nagy szükség, mint éppen jelenünkben. Ahogy fölfelé kapaszkodunk, egvre nehezebb a terep és egvre ritkább a levegő. A hegymenet leküzdéséhez egviformán szükség van jó lábakra, amelyek bírják az emelkedőket, jó tüdőkre, amelyek nem zihálnak, s jó kalauzokra, akik a politika és a tudomány segítségét adják a magaslatok meghódításához.

Mondhatjuk mi a gyerekeinknek: Milyen nagy dolog volt ióllakni! Milyen szerencsének számított, ha egy ásvat beállíthattak a szülők lakásába az új házásoknak! Mekkora becsülete volt a négy polgárnak! Ne nehezteljünk rájuk, ha nem értik ezeket az összefüggéseket. Ők már a szocializmus fölvázolt köteleivel számoltak. Más a mértékrendszerük, más a toleranciájuk. Természetes igényüké vált — s éppen társadalmunk biztosítása és iövöképe révén — egy magasabb minőségű élet. Talán küzdőképesebbek is lesznek érte. De borzasztó baj lenne, ha türelmüket veszítenék. Ma mindenki azt magyarázza, milyen nehéz egy mai fiatalnak. Egzisztencia, lakás, gyerekek... egész életre szóló adósság... Hány meg hány előttük járó generáció adóssodott volna el szívesen mindezekért a szocialista vagy tán akármilyen államnak! Mélységek és magasságok...

Csak a történelmi értelmezés segít át bennünket két társadalom szakadékán. A gondok-bajok minőségének különbözősége. S annak megértése, hogy a ióbbal ióbbat nehezebb csíholni, mint csak akár a semmielőt egyet.

Egy gondolattal bizonyosan meg kell barátkoznia nemzetünknek: azzal egvűtt, hogy a szocializmus a jelen és a iövő társadalma, semmiféle illúzióknak nincs, s nem lehet létjövoúsultsága olvan értelemben, hogy a boldogság, a társadalmi elégedettség csak úgy önmagától jön. Ezt ki kell küzdenie minden generációnak, még a szocializmusban is. Minél magasabb színvonalról indulunk, annál küzdelme-sebb lesz a folvamat. A történelem logikája ez. S evűttal minden gondunk, s banyunk minősítése is.

Ha ma valaki minden panaszja ellenére, azt mondja: csak rosszabb soha ne legyen, a legmagasabb elismerést nyugtázza szocialista társadalmunk erőfeszítéseit. De ha ehhez még hozzáérzi társadalmunk valós gondolait is, bizonyvára hajlamos lesz a hegymenetben némi kapaszkodásra is.

Sz. Simon István

Több világos sör

Az elmúlt hetek hűvösebb időjárása miatt a vártnál kevesebb sör fogyott, s július derekán sok helyen nagyobb készletek vannak a raktárakban, főleg import sörökből. A fogyasztók amúgy is az olcsóbb hazai világos söröket keresik, a szűkös palackozó-kapacitás azonban határt szab a gyár-

tás növelésének. Ezért a Kőbányai Sörgyár most — alkalmazkodva az igényekhez — legkapósabb készítménye, a kőbányai világos gyártásának növelésére a csepeli Duna Tsz.-szel kötött megállapodást. Eszerint az egyik, már kevésbé korszerű, de még jól használható gépsorát átadta a tsz.-nek, ahol palackozó üzemet rendeztek be. E gépsor helyébe nagyobb teljesítményű palackozót szereltek be. A napokban indul Csepelen a termelés: óránként 24 ezer üveget töltenek meg Kőbányán gyártott sörrel, s e mennyiség Budapest ellátását javítja. A gyár a mártfüi szövetkezeti sörgyárral is megállapodott bérpalackozásban. Mártfűn a palackozósorok már működőképesepek, a főzőház viszont csak ezután készül el, emiatt eddig még nem kezdhették meg a gyártást. A palackozógépek kihasználására tartálykocsival szállítják Buda-pestről a kőbányai extra világos sört, s októberig mintegy 50 ezer hektoliter kerül itt az üvegekbe. (MTI)

Úttörők a Balatonért Tábor Zánkán

Zánkán, a balatoni úttörővárosban csütörtökön megnyitott az „Úttörők a Balatonért” elnevezésű környezet-és természetvédelmi tábor. Veszprém, Somogy és Zala megye Balaton-parti úttörőcsapataiból hívták meg azokat a gyerekeket, akik kintűntek társaik közül természettudományos érdeklődésükkel.

A tiznapos szaktáborban bővítik a környezettel kapcsolatos ismereteiket, felkészítik őket a környezetvédelmi őrzőparat vezetése-re, találkoznak és beszélgetnek szakemberekkel, köztük a Balatoni Intéző Bizottság vezetőivel is. Az úttörők most kapják először kézhez az „Úttörők a Balatonért” című könyvet, amelyben a környezet védelméről, a természet szeretetéről olvashatnak irodalmi idézeteket, élménybeszámolókat. (MTI)